

Šťastie

So šťastím sa každý z nás stretol už veľa krát doma, v škole vonku ale aj všade inde. V prvom príbehu som mal len osem rokov a preto som si neuvedomoval aké šťastie som vtedy mal.

Bol to deň ako každý iný. Po škole sme išli na obed. Po obede sme sa ako vždy vrátili do družiny. V družine sa mali zvyk, že vždy po obede sme si dali stoličky do polkruhu potom sme si posadali. Bolo to tak aj v ten deň. Družinárka začala rozprávať, žiaci sa k nej pridali, rozprávali sa o škole, o ich víkendoch a o ich zážitkoch. Mal som trochu divný pocit, posunul som si stoličku len o pár centimetrov. Vtedy som si to poriadne ani neuvedomil, nepovažoval som to za dôležité no zachránilo mi to život. Keď som bol mladší nerád som rozprával o svojich zážitkoch. Preto som len počúval. Zrazu ku mne dobehol spolužiak a zhodil ma zo stoličky. Nekontrolovateľným pádom som letel dozadu. Dopadol som priamo hlavou na zem. Začala sa mi točiť hlava, družinárka okolo mňa pobehovala ako keby som umieral no nechýbalo veľa a kto vie ako by som dopadol a či by som to vôbec prežil. Niekoľko centimetrov od miesta kde sa moja hlava stretla so zemou bol hrotom hore otočený veľký kliniec. Mal som veľké šťastie že som na neho hlavou nespadol. Ak sa ocitnete takto blízko smrti začnete rozmýšľať či vás zachránili tí čo ukladali stoličky do polkruhu pretože stoličku dali o pár centimetrov vedľa alebo ste si posunuli stoličku ani neviete prečo. V momente kedy som si posúval stoličku som si vôbec neuvedomil aké mohlo mať následky to ak by som si ju neposunul. Práve vtom momente som si uvedomil že som mal obrovské šťastie.